

RABITA

Rabita, bağ demektir ve tarikatlarda **“kendi şahsiyetinden sıyrılıp, şeyhinin veya Resulullah’ın manevî şahsiyetiyle bütünleşme, bir bağ kurma”** şeklinde uygulanır.

Bilindiđi gibi, seven sevdiğini hayal eder. Onu kendine yakın hisseder. Hatta rüyalarında bile onunla olur. Onunla aynîleşmek ister. Usta-çırak, hoca-öğrenci münasebetleri de rabitayla ilgilidir. Çırak ustasının hareketlerini, öğrenci hocasının söylediklerini hatırlamaya, sanki tekrar o ana dönmeye gayret eder.

İşte, bir müridin mürşidini hatırlaması da böyle bir rabitadır. Bu rabita, mürşidin suretine değil, o vücutta sergilenen İslamî özellikleridir. Daha doğrusu, öyle olmalıdır. Böyle bir rabita, mürşitteki kemâlin müride yansımaya sebebiyet verecektir. Buna, **fena-fişşeyh** denir. Fakat mürid orada kalmamalı, **fena-firrasul ve fena-fillah** makamlarına yükselmeye gayret etmelidir. Yani, şeyhinde fâni olan bir mürid, ondaki güzel özellikleri kazanıp, ondan peygamberde fâni olmaya yönelmeli, daha sonra da, fenafillah makamına yükselmeli, kendi iradesinden tamamen vaz geçerek, her halini ve fiilini rıza çizgisine oturtmalıdır. Allah neden razı ise o da ancak ona talip olmalı, neden razı değilse ondan nefret etmelidir. **Böyle bir kul artık huzur-u daimî makamına çıkmıştır ve kalbinde masivaya (Allah’tan gayrı şeylere) yer kalmamıştır.**

Fenafillah makamına eren bir insan, şu hadis-i kudsinin mazharı olur: **“Kulum bana nafile ibadetlerle yaklaşır. Ben de onu severim. Onu sevdiğimde, onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli olurum...”** (Ahmet b. Hanbel, VI, 256) Yani o kul, artık kendi iradesini bir tarafa bırakır; İlâhî ilhamla sevk ve idare edilir.